

Ồ hờ...

Vở bài tập vừa được phát, một giọng nói đã vang lên:

-Thưa cô...

Đó là tiếng của Hân- một em học sinh thuộc loại giỏi trong lớp. Tôi xuống chỗ em ngồi:

-Sao thế em?

-Dạ, câu này em có làm...

-Em đưa vở cho cô xem lại nhé!

Cầm quyển vở của Hân lên, tôi chăm chú xem lại chỗ em ý kiến. Vẫn không thấy mình chầm nhảm, tôi hỏi:

-Câu này bài tập yêu cầu điền ba dấu câu thích hợp vào chỗ dấu ngoặc đơn. Cô thấy em chỉ điền hai dấu: một dấu đúng, một dấu sai và một không thấy điền.

-Dạ, dấu thứ ba em có làm ạ..

-Chỗ nào Hân?

Hân vội vàng lật sang trang sau và chỉ cho tôi dấu chấm than đang chờ vợ phôi mình trên dòng kẻ. Tôi mỉm cười nhìn Hân rồi đưa bài làm của em cho lớp quan sát:

- Tại sao bạn điền đúng dấu câu thứ ba mà cô vẫn giữ nguyên điểm 8?

Cả lớp nhìn nhau. Không một cánh tay hăm hờ giơ lên. Không một tiếng thì thào. Không một ánh mắt háo hức ngược nhìn tôi...

-Các em không thấy ư? Câu văn cần điền ba dấu câu vào chỗ dấu ngoặc đơn thì bạn viết lít nhít và kết thúc ở dòng cuối của trang vở trước; còn dấu câu thứ ba bạn đặt trơ trọi ở dòng đầu tiên của trang sau. Khi làm bài ta phải

chú ý hình thức trình bày. Nếu Hân cứ viết từng chữ với khoảng cách bình thường và đầu trang sau vừa có chữ vừa có dấu câu có phải bài làm vừa đẹp vừa rõ ràng không. Hân hiểu ý cô nói chứ?

Hân dạ rõ to rồi vui vẻ nhận vở về, tiếp tục làm bài tập.

Ngắm những mái đầu xanh chăm chú ghi ghi chép chép, tôi nhớ cô Đăng, cô giáo lớp Một của tôi. Cô rất nghiêm khắc. Bạn nào viết chữ a, chữ

g không đủ nét hoặc viết chữ h, chữ l, chữ g mà nét kéo không đủ ô li hay không thẳng thì cô cho ngay một thước vào tay.

Tôi nhớ cách rèn chính tả, văn phạm thật kì công của các cô giáo Tiểu học. Từ lách, từ ghép là phải có dấu ngăn nối; chữ nào viết y, chữ nào viết i phải nhớ như in, không được phép nhầm lẫn; dùng dấu chấm, dấu chấm hỏi, dấu chấm than... phải chính xác

Tôi nhớ những giờ viết chính tả ở Tiểu học và năm đầu lớp sáu: cô đọc lần thứ nhất, một bạn khác đọc lại lần hai... Cả lớp im phăng phắc nghe và hí hoáy viết. Những giờ chính tả nghe đọc thời đó-theo thiển ý của tôi- đã góp phần đáng kể trong việc rèn viết đúng chính tả, viết đúng ngữ pháp, chấm câu đúng chỗ... Và quan trọng hơn là góp phần hình thành kỹ năng Đọc- Hiểu cho các em nhỏ(có hiểu được bài văn, bài thơ thì mới có thể ngắt hơi đúng và chấm câu đúng chỗ. Tôi nhớ hồi đó dựa một phần vào cách ngắt của cô khi đọc chính tả mà tôi luôn chấm câu đúng...)

Tôi nhớ những giờ toán đố. Thầy cô rèn cho học sinh cách tóm tắt bài toán, cách vận dụng kiến thức để giải và không bao giờ thầy cô quên yêu cầu trình bày bài. Từ dấu bằng, dấu nhân, dấu chia, dấu cộng, dấu gạch ngang phân cách tử số và mẫu số đến các con số: hàng đơn vị, hàng chục, hàng trăm v...v...tất cả đều phải ghi đúng quy định, tất cả đều phải ngang bằng số thẳng. Cầu thả như tôi mà vẫn phải đúng rầm rập, nếu không muốn bị roi vọt vào tay hay bị trừ điểm rất nặng...

Tôi nhớ giờ Lịch sử đầu năm lớp sáu, cô đã chỉ chúng tôi cách tính thế kỷ thật dễ và nhanh(ví dụ năm 2015 thuộc thế kỷ mấy), cô còn nói khi viết thế kỷ thì học sinh nên dùng chữ số La Mã. Ví như viết thế kỷ XXI chứ đừng viết 21(không biết bây giờ có còn quy ước như thế không...)

Tôi nhớ... Tôi nhớ... Nhiều quá! Không thể kể hết. Những điều thầy cô dạy ngày ấy giờ chúng tôi tiếp tục dạy con cháu dù vẫn biết mọi chuyện không đơn giản như ngày xưa...

Tháng 4.2015

NTĐ